

χρεωστῇ νὰ ὑπακούῃ παρευθὺς· ἀντιστεκόμενος, γίνεται ἔνοχος.

8. Αἱ ὑπὸ τοῦ νόμου ὀριζόμεναι ποιναὶ πρέπει νὰ ἦναι ἀποτόμως καὶ προφανῶς ἀναγκαῖαι· καὶ κανεῖς δὲν πρέπει νὰ κολάζηται πλὴν ὑπὸ νόμου τεθειμένου καὶ διαλαλημένου πρὶνπραχθῇ τὸ ἔγκλημα.

9. Ἐπειδὴ πᾶς ἕνας λογίζεται ἄθως, πρὶν ἀποδεχθῇ διὰ τῆς κρίσεως ἔνοχος, ἐὰν φανῇ ἀπαραίτητος πρὸ τῆς κρίσεως ἡ κράτησίς του, παντὸς εἶδους αὐστηρότης, ἥτις δὲν εἶναι ἀναγκαῖα εἰς τὴν φυλακὴν τοῦ προσώπου του, πρέπει αὐστηρῶς νὰ ἐμποδίζεται ὑπὸ τοῦ νόμου.

10. Κανεῖς δὲν πρέπει νὰ ἐνοχλῇται διὰ τὰς ὑπολήψεις καὶ δόξας του, ἀκόμη καὶ τὰς περὶ θρησκείας, ἐὰν ἡ φανέρωσις αὐτῶν δὲν ταρασσῇ τὴν ὑπὸ τοῦ νόμου ὠρισμένην δημόσιον εὐταξίαν.

11. Ἡ ἐλευθερία κοινοποιήσις τῶν λογισμῶν, δοξῶν καὶ ὑπολήψεων, εἴν' ἐν ἀπὸ τὰ πλέον πολῦτιμα δίκαια τοῦ ἀνθρώπου· ὅθεν καθεὶς ἀπὸ τοὺς πολίτας ἔχει τὴν ἀδειαν νὰ λαλῇ, νὰ γράφῃ, καὶ νὰ κοινοποιῇ διὰ τύπων τοὺς λογισμούς του, χωρὶς νὰ ἦναι ὑπεύθυνος δι' ἄλλο, πλὴν τὴν κατὰχρησιν τῆς ἐλευθερίας ταύτης, κατὰ τὰς ὑπὸ τοῦ νόμου ὠρισμένας περιστάσεις.

12. Ἡ ἀσφάλις τῶν δικαίων τοῦ ἀνθρώπου καὶ τοῦ πολίτου ἀπαιτεῖ ἀναγκαιῶς δημοσίαν δύναμιν. Ἡ συγκρότησις λοιπὸν τῆς δυνάμεως ταύτης καὶ σύστασις γίνεται διὰ τὸ κοινῶς εἰς ὅλους συμφέρον, καὶ ὄχι δι' ἰδίαν μερικὴν ὠφέλειαν ἐκείνων, εἰς οὓς ἐμπιστεύεται ἡ δύναμις.

13. Διὰ τὸν μισθὸν τῆς δυνάμεως ταύτης καὶ τὰς λοιπὰς δαπάνας τῆς κυβερνήσεως, εἶναι ἀπαραίτητος ἡ κοινὴ συνεισφορά τῶν πολιτῶν· αὕτῃ πρέπει νὰ συνεισφέρεται ἐπίσης ὑφ' ὅλων, ἀναλόγως μὲ τὴν περιουσίαν ἐκάστου.

14. Ὅλοι οἱ πολῖται ἔχουν δίκαιον νὰ πληροφορῶνται, ἢ ἀφ' ἐαυτῶν ἢ δι' ἀντιπροσώπων, τὴν ἀνάγκην τῆς κοινῆς συνεισφορᾶς, νὰ συγκατανεύσιν εἰς αὐτὴν ἐλευθέρως, νὰ ἐπαγρυπνῶσιν εἰς τὴν χρῆσιν τῆς, νὰ διορίζωσι τὴν ποσότητα, τὴν ἐπίθεσιν, τὴν συλλογὴν, καὶ τοῦ χρόνου τὸ διάστημα, ὅσον ἔχει νὰ μείνῃ.

15. Ἡ κοινωνία ἔχει τὸ δίκαιον νὰ ζητῇ ἀπὸ πάντα λειτουργὸν ἢ κυβερνήτην τῶν κοινῶν λογαριασμὸν τῆς διοικήσεώς του.

16. Οὐδεμία κοινωνία λογίζεται συντεταγμένη πολιτεία, ἂν δὲν ἔχῃ τὰ δίκαια ταῦτα βεβαίως ἠσφαλισμένα, καὶ τὴν διάκρισιν τῶν ἐξουσιῶν ἀκριβῶς ὠρισμένην.

17. Ἐπειδὴ ἡ ἰδιοκτησία εἶν' ἐν ἀπὸ τὰ ἱερὰ καὶ ἀπαράβιαστα δίκαια, κανεῖς δὲν πρέπει νὰ στερῇται τὸ κτήμα του, παρεκτὸς ἐὰν δημοσίᾳ ἀνάγκῃ, νομίμως ἀποδεδειγμένη, τὸ ἀπαιτῇ προφανῶς· τότε δὲ πρέπει νὰ πληρόνται πρῶτον εἰς τὸν κτήτορα ἡ δικαία ἀμοιβὴ τοῦ κτήματός του.

ΝΕΟΤΗΣ ΤΟΥ ΕΣΠΑΡΤΕΡΟΥ.

Ὁ ΒΑΛΔΟΜΕΡΟΣ Ἐσπάρτερος, πρῶτον ἀντιβασιλεὺς τῆς Ἰσπανίας, ἐγεννήθη τὸ 1792, ἐν τῇ Γρανατούλα, κώμῃ τῆς ἐπαρχίας Λαμάνχης. Ὁ πατὴρ του ἦτο τεχνίτης εὐπόληπτος, κατασκευαστὴς τροχῶν, ἀμαξῶν, καὶ ἐργαλείων τῆς γεωργικῆς. Εἰς δὲ τῶν ἀδελφῶν τοῦ πατρὸς του, Φραγκισκανὸς μοναχός, ἔλαβε τὸν Βαλδόμερον εἰς τὴν μονὴν, καὶ ἐφρόντισε περὶ τῆς ἐκπαιδεύσεώς του. Ἀν ἡ Ἰσπανία ἔμενεν εἰς τὴν συνήθη εἰρηνικὴν κατάστασιν, ὁ νέος μαθητὴς τοῦ μοναστηρίου, κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, ἤθελε γένει, προϋόντος τοῦ χρόνου, ἐκκλησιαστικὸς τε καὶ καλόγηρος. Ἀλλὰ περὶ τὸν χρόνον, καθ' ὃν ὁ Ἐσπάρτερος ἐφθασεν εἰς τὸ δέκατον ἔκτον ἔτος τῆς ἡλικίας του, τὰ στρατεύματα τοῦ Ναπολέοντος ἐπέρασαν τὰ Πυρηνναῖα, καὶ ἠπέλουν τὴν Ἰσπανικὴν ἀνεξαρτησίαν. Τότε δὲν ἦτο πλέον καιρὸς διὰ μοναχισμόν· τοῦλάχιστον οὕτως ἐφρόνουν οἱ νέοι σπουδάζοντες ἐκκλησιαστικοί· καὶ ἅπαντες οἱ καθ' ὅλα τὰ ἐν τῇ χερσονήσῳ γυμνάσια σχεδὸν ὁμοψύχως ἀπέρριψαν τὸ ῥάσον, ἐξώσθησαν τὴν ῥομφαίαν, καὶ ἐπῆραν τὸ τουφέκιον εἰς τοὺς ὤμους. Οἱ ὑπ' αὐτῶν συγροτηθέντες λόχοι ὠνομάζοντο ἱεροί. Περιελαμβάνοντο δ' ἐν αὐτοῖς οὐ μόνον οἱ νέοι, ἀλλὰ καὶ πολλοὶ πολιότρυχες μοναχοί, οἵτινες, συνειθισμένοι εἰς τὴν σκληραγωγίαν, ἀπετέλουν ἀρίστους ἀτάκτους στρατιώτας. Ἡ ἱστορία τῶν ὑπὲρ ἀνεξαρτησίας καὶ ἐλευθερίας Ἰσπανικῶν πολέμων ἀναφέρει πολὺς μοναχοὺς στρατηγούς, οἵτινες παράσημα τῆς στρατηγίας αὐτῶν εἶχον τὸ σχοινίον καὶ τὰ σάνδαλα τοῦ Αγ. Φραγκίσκου.—Ἀπὸ τοῦ 1825 μέχρι τοῦ 1830 ὁ Ἐσπάρτερος ἦτο συνταγματάρχης, τὸ δὲ τάγμα του ἐστάθμευε κατὰ τὸ πλεῖστον μέρος εἰς τὴν νῆσον Μαϊώρικαν. Πρὶν ὑπάγῃ ἐκεῖσε, ἦτο διωρισμένος εἰς τινα θέσιν ἐπὶ τοῦ Ἰβηρος, ὅπου ἐγνώρισε τὴν παροῦσαν Δούκισσαν αὐτοῦ, Κυρίαν Υακίνθην τοῦ Αγίου Σταυροῦ, Senora Jacinta de Santa Cruz. Ὁ πατὴρ αὐτῆς, γηραιὸς ἀξιωματικὸς, ἦτον εἰς τῶν πλουσιωτέρων ἰδιοκτητῶν ἐπὶ τῶν ὄχθων τοῦ Ἰβηρος, καὶ ἡ Κυρία Υακίνθη ἦτον ἡ μονογενὴς θυγάτηρ του. Ὁ πατὴρ δὲν ἤθελε νὰ τὴν δώσῃ εἰς τὸν στρατιώτην, καὶ τοι ὕψη-
λου βαθμοῦ. Ἀλλ' ἡ σταθερότης τῶν νέων ὑπερίσχυσε, καὶ ὁ γάμος ἱεουργήθη ἐπὶ τέλους. Ἡ νῦν Δούκισσα τῆς Βικτωρίας ἦτο περίφημος διὰ τὰ κάλλη καὶ τὴν συζυγικὴν ἀγάπην τῆς.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΓΕΩΓΡΑΦΙΑΣ. Ἀρ. I.

Η ΧΩΡΑ ΕΔΕΜ.

Η ΕΝ τῇ βίβλῳ τῆς Γενέσεως συντομωτάτῃ περιγραφῇ τοῦ τόπου, ἐν ᾧ ἐτέθησαν οἱ πρωτόπλαστοι Ἀδὰμ καὶ Εὕα, περιέχει σχεδὸν ὅλας τὰς σωζόμενας γεωγραφικὰς εἰδήσεις περὶ τοῦ κόσμου, ὅποιος ἦτο πρὸ τοῦ κατακλυσμοῦ. Ὁ σκοπὸς τοῦ Μωϋσέως ἀναμφιβόλως ἦτο νὰ δεῖξῃ εἰς τοὺς ἀναγνώστας τὴν θέσιν, ὅπου ἐγένεν ἡ δοκιμὴ τῶν προπατόρων μας· ἀλλ' ἡ παρέλευσις τοσούτων αἰώνων, καὶ αἱ

εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τῆς γῆς συμβῆσαι μεταβολαί, κατέστησαν ἤδη δυσερμηνευτοὶ τὴν περικοπὴν ταύτην τῆς Παλαιᾶς Γραφῆς. Παρκατηροῦμεν ὁμῶς

α'. Ὅτι ὁ τόπος οὗτος ἔκειτο πρὸς ἀνατολάς, δηλ. τῆς Παλαιστίνης. Γεν. β'. 8.

β'. Ὅτι ὁ ποταμὸς, ὅστις ἐπότιζε τὸν Παράδεισον, ἐχωρίζετο εἰς τέσσαρας ἀρχάς, τούτεστιν ἔδιδεν ἀρχὴν εἰς τέσσαρας μεγάλους ποταμοὺς, οἵτινες μετέπειτα διεπέρων ἐνυψώρους τόπους, ὡς τὴν Ἀσσυρίαν, κτλ. Ἐδ. ιη-ιθ. Ἐκ τούτου δὲ δυνάμεθα νὰ συμπεράνωμεν ὅτι ἦτον εἰς ὑψηλὴν θέσιν.

γ'. Ὅτι ἐκ τῶν τεσσάρων τούτων ποταμῶν δύο ἦσαν ὁ Τίγρις καὶ ὁ Εὐφράτης.

δ'. Ὁ τόπος τῆς Ἐδέμ ἀναφέρεται προσέτι εἰς Δ'. Βασ. ιθ'. 12, καὶ Ἰεζ. κζ'. 23* καὶ εἰς τὰ δύο ταῦτα ῥητὰ ἐνόνεται μὲ ὀνόματα ἄλλων τόπων, ὧν αἱ θέσεις, καθ' ὅσον γνωρίζομεν, ἦσαν πλησίον τοῦ Τίγριδος καὶ τοῦ Εὐφράτου. -- Ἐκ τούτων ὧν συμπεραίνεται μετὰ μεγάλην πιθανότητα, ὅτι ὁ τόπος τῆς Ἐδέμ ἦτο μέρος τῆς Ἀρμενίας πλησίον εἰς τὰς πηγὰς τῶν δύο τούτων ποταμῶν. Θεωροῦντες δὲ τὸν πίνακα τῆς Ἀρμενίας, βλέπομεν ὅτι ἐκεῖ ἐντὸς μικροῦ διαστήματος πηγάζουσι τῶντιν τέσσαρες μεγάλοι ποταμοί, οἵτινες (καὶ μετὰ τὰς μεταβολὰς τοῦ κατὰ κλυσιμῶ) ἀνταποκρίνονται θαυμασίως μὲ τὴν περιγραφὴν τοῦ Μωυσῆως, καὶ διαχωρίζοντες τὰ ὕδατά των βρέχουσι διαφόρους ἐκτεταμένους τόπους, καὶ τέλος ἐκβάλλουσιν εἰς τὸν Εὐξείνιον Πόντον, τὴν Κασπίαν Θάλασσαν, καὶ τὸν Περσικὸν Κόλπον.

Ἐκ τῶν τεσσάρων ποταμῶν τῆς Ἐδέμ ὁ πρῶτος «ἐκυκλοῦσε τὴν γῆν Εὐλάτ», (Γεν. β'. ιι.) τόπον περιφνημον διὰ τὸ χρυσίον. Παρομοίως εἰς ἐκ τῶν τεσσάρων ποταμῶν, τοὺς ὁποίους ἀνέφερα ὡς πηγάζοντες εἰς τὴν Ἀρμενίαν, καὶ οἱ τὴν ἀρχαίαν Κολχίδα, τόπον τοπάλαι τὸσον περιφνημον διὰ τὸ χρυσίον του, ὥστε ἐγένεν αἰτία τῆς περιβοήτου Ἀργοναυτικῆς ἐκστρατείας. -- Περὶ δὲ τοῦ δευτέρου ποταμοῦ Γεῶν, «τοῦ κυκλοῦντος πᾶσαν τὴν γῆν Αἰθιοπίας», (ἔδ. 13,) σημειωτέον ὅτι τὸ ὄνομα Αἰθιοπία (Ἑβρ. Χού) δὲν περιωρίζετο εἰς μόνην τὴν Ἀφρικανὴν Αἰθιοπίαν, ἀλλ' ἐδίδετο προσέτι εἰς τινὰ μέρη τῆς Ἀσίας, ἅτινα πιθανῶς κατηκρίθησαν ὑπὸ τῶν ἀπογόνων τοῦ Χού, υἱοῦ τοῦ Χάμ, (Γεν. ι. 6.) ὥστε ἐκ τοῦ ὀνόματος τούτου δὲν πηγάζει καμία δυσκολία. Ὁ τόπος, εἰς ὃν ἔγενεν ἡ πρώτη ἀποικία τῶν ἀπογόνων τοῦ Χού, ἐνδέχεται νὰ ἦτο πρὸς τὸ νοτιοδυτικὸν τῆς Κασπίας Θαλάσσης· ὁ δὲ Ἀράξης ποταμὸς, πηγάζων πολλὰ πλησίον εἰς τὸν Εὐφράτην, περικυκλῶναι τὸν τόπον τοῦτον, καὶ ἐπινομάσθη ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων Γύνδης, τὸ ὅποιον δὲν εἶναι παράξενον νὰ ἦναι παραφθορὰ τοῦ Γεῶν. Ὁ Τίγρις «ἐπροπορεύετο κατέναντι» (ἡγουν ἔβρεε πρὸς ἀνατολάς) τῆς Ἀσσυρίας, (ἔδ. 14,) καὶ ὁ Εὐφράτης εἶναι γνωστότατος.

Πρόσθετος εἰς τὰς παρατηρήσεις ταύτας ὅτι ἡ κιβωτὸς τοῦ Νῶε ἐκάθισεν εἰς τὰ ὄρη τῆς Ἀρὰρ, ἢ τῆς Ἀρμενίας· εἶναι δὲ πολλὰ πιθανόν, μάλιστα ἀν συλλογισθῶμεν τὴν μεγάλην ἡλικίαν τῶν πρὸ τοῦ κατακλυσμοῦ πατριαρχῶν, ὅτι τοῦτο συνέβη ὅχι μακρὰν τῆς πρώτης κατοικίας τοῦ ἀνθρωπίνου γένους.

Εἶναι μὲν ἀληθινὸν ὅτι οἱ τέσσαρες οὗτοι ποταμοὶ δὲν ἐκβαλνουνε τὴν σήμερον ἀπὸ μίαν πηγὴν· ἀλλὰ τοῦτο ἐνδέχεται νὰ ἦναι ἀποτέλεσμα τῶν μεταβολῶν τοῦ κατακλυσμοῦ· ἢ, (τὸ καὶ πιθανώτερον ἴσως), τῆς θείας δίκης, ἥτις δὲν ἠθέλησεν ἀφήσῃ, μετὰ τὴν παράβασιν τῶν προπατόρων μας, ἕλκος τῆς πρῶτης εὐτυχοῦς κατοικίας των.

* Κατὰ τὸ Ἑβρ. κείμενον.

Πρὸς ἀνατολάς τῆς Ἐδέμ* ἔκειτο ὁ τόπος, εἰς ὃν κατέφυγεν ὁ Κάιν ὅτε ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸ πρόσωπον τοῦ Κυρίου, Γεν. δ'. 16. Περὶ δὲ τούτου δὲν γνωρίζομεν ἄλλο εἰμὴ ὅτι ὠνομάσθη ἐκ τοῦ συμβάντος τούτου Ναϊδ, (Ἑβρ. Νῶδ, φυγή.)

ΔΙΑΜΕΡΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΓΗΣ ΜΕΤΑΞΥ ΤΩΝ ΑΠΟΓΟΝΩΝ ΤΟΥ ΝΩΕ.

Τὸ δέκατον κεφάλαιον τῆς Γενέσεως περιέχει τὴν γενεαλογίαν τῶν ἀπογόνων τοῦ Νῶε, οἵτινες διεμερίσθησαν τὴν γῆν, (ἔδ. 25.) καίτοι δὲ σύντομον, καὶ ἄχρηστον σχεδὸν φαινόμενον εἰς τὸν ἐπιπολαίον ἀναγνώστην, συμβάλλει ὁμως τὰ μέγιστα εἰς ἀνάπτυξιν τῆς συγκεχυμένης ἱστορίας τῶν ἀρχαιοτάτων ἐθνῶν. Ὡς ἐπιτοπλεῖστον τὰ ὀνόματα τῶν ἐθνῶν ἐκείνων δὲν ἦσαν ἄλλα εἰμὴ τὰ ὀνόματα τῶν προπατόρων των. Τὰ αὐτὰ κατήντησαν ἐπομένως καὶ ὀνομασίαι τῶν χωρῶν, ὅπου κατῴκουν.

Ὅταν ζητῶμεν νὰ ἐξακριβώσωμεν μετὰ τόσους αἰῶνας τὰς κατοικίας τῶν λαῶν ἐκείνων, μᾶς παρουσιάζονται τῶντιν πολλὰ δυσκολία· ὅθεν περιοριζόμεθα εἰς μίαν μόνην γενικὴν παρατήρησιν, ὅτι τοῦ Ἰάφεθ οἱ ἀπόγονοι ἐπορεύθησαν πρὸς βορρᾶν καὶ πρὸς δυσμὰς, καὶ ἐξηπλώθησαν εἰς τὰ δυτικὰ μέρη τῆς Ἀσίας καὶ εἰς τὴν Εὐρώπην· τοῦ δὲ Σῆμ ὅτι ἐπορεύθησαν πρὸς ἀνατολάς, καὶ κατῴκισαν τὰ πλεῖστα μέρη τῆς Ἀσίας· καὶ τοῦ Χάμ ὅτι ὑπῆλθον πρὸς νότον, καὶ κατῴκισαν τὴν Ἀφρικὴν, τὴν Παλαιστίνην, καὶ μέρος τῆς Ἀραβίας. Οἱ Ἴωνες καὶ λοιποὶ Ἕλληνες νομίζονται ἀπόγονοι τοῦ Ἰωῦαν, υἱοῦ τοῦ Ἰάφεθ· οἱ Ἀρμένιοι, ἀπόγονοι τοῦ Θοργαμὰ, ἐγγόνου τοῦ Ἰάφεθ· οἱ Σκύθαι, ἀπόγονοι τοῦ Μαγῶγ, υἱοῦ τοῦ Ἰάφεθ· οἱ Αἰγύπτιοι, ἀπόγονοι τοῦ Μεσραῖν, υἱοῦ τοῦ Χάμ, (ὅθεν καὶ τὸ σημερινὸν Ἀραβικὸν ὄνομα τῆς Αἰγύπτου, Μισήρ.) οἱ Ἑβραῖοι, ἀπόγονοι τοῦ Ἑβερ, δισεγγόνου τοῦ Σῆμ· κλπ. κλπ.

ΒΑΒΥΛΩΝΙΑ.

Εὐθὺς ὅτε ἤρχισαν οἱ ἄνθρωποι νὰ πληθύνωνται ὀλίγον μετὰ τὸν κατακλυσμὸν, καὶ πρὶν ἀκόμη διασπαρῶσιν εἰς τὴν γῆν, ἐπεχείρησαν τὴν πυργοποιίαν μὲ σκοπὸν νὰ μένωσιν ὅλοι ὁμοῦ, καὶ νὰ μὴ διασκορπισθῶσι κατὰ τὴν θέλησιν καὶ τὴν προσταγὴν τοῦ Πλάστου· ἡ θαυμασία δὲ σύγχυσις τῆς γλώσσης των, ἥτις διέκοψε τὸ ἔργον τοῦτο, ἔδωκε καὶ τὸ ὄνομα Βαβέλ (σύγχυσις) εἰς τὸν πύργον καὶ εἰς τὴν πόλιν· ἐντεῦθεν μετεπλάσθη τὸ ὄνομα τῆς πόλεως, Βαβυλῶν, καὶ τὸ τῆς περιοχῆς Βαβυλωνία.

Ἡ Βαβυλωνία συνόρευε πρὸς βορρᾶν μὲν μὲ τὴν Ἀσσυρίαν καὶ Μεσοποταμίαν, πρὸς δὲ ἀνατολάς μὲ τὴν Περσίαν, πρὸς νότον μὲ τὸν Περσικὸν κόλπον, καὶ πρὸς δυσμὰς μὲ τὴν Ἀραβίαν.

Ὀνομάζετο κατ' ἀρχὰς μὲν Σεναάρ, ὕστερον δὲ Γῆ τῶν Χαλδαίων, μετὰ ταῦτα Βαβυλωνία, καὶ τὴν σήμερον ὀνομάζεται Ἰράκ Ἀραβική.

Ἡ Βαβυλωνία εἶναι τόπος ὁμαλὸς, ποτισζόμενος ὑπὸ τῶν δύο μεγάλων ποταμῶν, Εὐφράτου καὶ Τίγριδος, οἵτινες καὶ πολλαῖς πλημμυρίζουν αὐτήν. Πολλὰ διώρυγες τοπάλαι ἔφερον τὰ ὕδατα τῶν ποταμῶν τούτων εἰς ὅλα τὰ μεταξὺ αὐτῶν μέρη· ὅθεν ὁ Ἱερεμίας παριστάνει τοὺς Βαβυλωνίους κατοικοῦντας ἐπὶ πολλῶν ὕδατων, καὶ διὰ τοῦτο ἀκόμη ὁ τόπος ἐφημίζετο παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ὡς καρποφόρος.

Κυριώτεραι πόλεις τῆς Βαβυλωνίας ἦσαν

1. Ἡ Βαβυλὼν, ἥτις ἦτο μητρόπολις τῆς Χαλδαίας κατὰ τὸν

* «Κατέναντι Ἐδέμ», ἢ ἐμπροσθεν τῆς Ἐδέμ, σημαίνει πρὸς ἀνατολάς τῆς Ἐδέμ. Σημειωτέον ἐνταῦθα ὅτι οἱ Ἰουδαῖοι ὠνομάζον ἐμπροσθεν τὴν ἀνατολὴν, ὅπισθεν τὴν δύσιν, δεξιὰ τὸν νότον, καὶ ἀριστερὰ τὸν βορρᾶν.

καιρὸν τῆς αἰχμαλωσίας τῶν Ἰουδαίων. Τὴν ἐστόλισε δὲ μέγας ὁ Ναβουχοδονόσορ, καὶ τὴν κατέστησεν ἔδραν τῆς σχεδὸν παγκοσμίου βασιλείας αὐτοῦ. ὅθεν ἐκαυχήθη ὅτι τὴν ἔκτισεν «ὡς καθέδραν τοῦ βασιλείου του, μετὰ τὴν ἰσχὴν τῆς δυνάμεώς του, καὶ εἰς τιμὴν τῆς δόξης του.» Καὶ ὁ Θεὸς, διὰ τὸν τὸν σωφρονισμὸν, τὸν ἐστέρησε πρὸς καιρὸν τῆς βασιλείας καὶ τῶν λογικῶν του δυνάμεων, ὥς οὐ ἐγνώρισε καὶ ὁμολόγησεν «ὅτι ὁ Ὑψίστος κυριεύει τῆς βασιλείας τῶν ἀνθρώπων, καὶ εἰς ὅποιον θέλει δίδει αὐτὴν.» Δαν. δ'. 25, 30, κτλ.

Ἡ Βαβυλὼν ἔκειτο εἰς τὸ μέσον μεγίστης πεδιάδος, περιεκυκλούτο δὲ ὑπὸ τείχεος 480 σταδίων, ἦτοι 48 γεωγραφικῶν μιλίων, τὴν περιφέρειαν, διακοσίων πηγῶν τὸ ὕψος, καὶ πεντήκοντα τὸ πλάτος, (Ῥοδ. Α'. 178.) Ἦτο δὲ τετράγωνος, καὶ εἶχεν ἑκατὸν πύλας χαλκᾶς. Ὁ Εὐφράτης ποταμὸς ἔρρεε διὰ μέσου τῆς πόλεως, χωρίζων αὐτὴν εἰς δύο μέρη, τὸ ἀνατολικὸν καὶ τὸ δυτικόν, ἅτινα ὁμοῦς ἠνόνοντο διὰ μεγάλης τινὸς γεφύρας, εἰς τὰ ἄκρα τῆς ὁποίας ἦσαν δύο ἀνακτόρια. Ἡ πόλις αὕτη διὰ τὴν λαμπρότητα καὶ μεγαλοπρέπειαν ὀνομάσθη «καύχημα πάσης τῆς γῆς,» καὶ «δόξα τῶν βασιλείων,» κτλ.

Τὴν ἄλυσιν τῆς Βαβυλῶνος ὑπὸ τοῦ Κύρου ἐπροφήτευσαν ῥητῶς καὶ λεπτομερέστατα ὁ Ἡσαΐας, Ἰερεμίας, καὶ Δανιὴλ· καὶ τὸν τελευταίον καὶ ὁλόκληρον ἀφανισμόν της ὁ Ἡσαΐας εἰς ιγ'. 19-22. Αὕτη δὲ ἡ τελευταία προφητεία τόσον λεπτομερῶς ἐξεπληρώθη, ὥστε μολὶς εὐρίσκονται τὴν σήμερον ἀρκετὰ λείψανα διὰ τὸ μᾶλλον πληροφόρησαι τοῦ ὑπάρχοντος ἡ θέσεως τῆς λαμπρᾶς καὶ υπερηφάνου ταύτης πόλεως.*

2. Αἱ πόλεις αἱ θεμελιωθεῖσαι ὑπὸ τοῦ Νεβρώδ, ἐξ ὧν ἡ Ὁρέχ, ἡ Ἀρχὰδ, καὶ ἡ Χαλάννη, ἦτις ἔκειτο ἐπὶ τοῦ Τίγριδος, καὶ ὀνομάσθη ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων Κτησιφών. Οἱ Πάρθοι εἶχον αὐτὴν ἀρκετὸν καιρὸν μητρόπολιν.

Ἡ Βαβυλωνία ἦτο τόπος ἐμπορικὸς, ἔχουσα δύο μεγάλους πλευστοὺς ποταμοὺς, τὸν Εὐφράτην δηλαδὴ καὶ τὸν Τίγριν, δι' ὧν ἐκοινωνοῦσε πρὸς βορρᾶν μετὰ τὴν Μεσοποταμίαν καὶ Συρίαν, καὶ πρὸς νότον μετὰ τὴν Ἀραβίαν, Περσίαν, καὶ Ἰνδιάν.

Οἱ Χαλδαῖοι ἦσαν περίφημοι διὰ τὴν ἀστρολογίαν καὶ μαντείαν, (Ἡσα. μζ'. 13, Δαν. α'. 20, β'. 2, 10, 27, δ'. 7, ε'. 7, 11.)

Ἡ Χαλδαϊκὴ ἦτοι Βαβυλωνικὴ διάλεκτος ὁμοίαιζε πολὺ τὴν Ἑβραϊκὴν, τὴν ὁποίαν καὶ διεδέχθη κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς ἐν Βαβυλὼνι αἰχμαλωσίας ὡς μητρικὴ καὶ καθομιλουμένη γλῶσσα τῶν Ἰουδαίων· καὶ εἰς αὐτὴν ἐγράφησαν μέρη τινὰ τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης.

ΑΣΣΥΡΙΑ.

Τὸ ὄνομα τῆς Ἀσσυρίας παράγεται ἀπὸ τοῦ Ἀσσοῦρ, δευτέρου υἱοῦ τοῦ Σήμ. Εἰς τὰς Γραφὰς συμπεριλαμβάνει πολλάκις τοὺς πλησιοχώρους τόπους, οἵτινες ὑπετάχθησαν κατὰ διαφόρους ἐποχὰς εἰς τοὺς βασιλεῖς τῆς Ἀσσυρίας. Ἡ δὲ κυρίως Ἀσσυρία συνώρευε πρὸς βορρᾶν μετὰ τὴν Ἀρμενίαν, πρὸς ἀνατολὰς μετὰ τὴν Μηδίαν, πρὸς νότον μετὰ τὴν Βαβυλωνίαν καὶ Περσίαν, καὶ πρὸς δυσμὰς μετὰ τὴν Μεσοποταμίαν. Ἡ περιοχὴ τῆς περιλαμβάνεται εἰς τὴν σημερινὴν Κουρδιστάν· εἶναι δὲ τόπος εὐδρὸς καὶ εὐκαρπὸς, καὶ εἶχε ποτε ἐμπόριον ἐκτεταμένον, ἐξάγων σίτον, σπῆραν, οἶνον, μάννα, βαμβάκιον, κτλ. Ὅθεν λαθὼν ἀφορμὴν ἐπήνεσεν αὐτὸν ὁ κακὸς Ῥαββὴς Δ'. Βασ. ιζ'. 32.

Ἡ Ἀσσυρία ἐδιαιρεῖτο εἰς ἑξὲς ἐπαρχίας, ἐξ ὧν ἡ βορειοτέρα

ἦτον ἡ Ἀρράπαχίτις (Ἀρφαξὰδ, Γέν. ι. 22, 24.) πρὸς νότον αὐτῆς ἦτον ἡ Καλαγχην, παρ. Δ'. Βασ. ιζ'. 6, ιη'. 11.) ἔτι δὲ πρὸς νότον ἔκειτο ἡ Ἀδιαβηνή, πρὸς ἀνατολὰς δὲ ἦσαν ἡ Ἀρβελίτις, ἡ Ἀπολλινιάρτις, καὶ ἡ Σιττακηνή.

Κυριώτερος ποταμὸς τῆς Ἀσσυρίας ἦτον ὁ Τίγρις, μεγαλύτερος κλάδος τοῦ ὁποίου ἦτον ὁ Ζάβος, ἦτοι Λύκος.

Κυριώτερα δὲ πόλεις αὐτῆς ἦτον ἡ Νινευή. Τὸ ὄνομα τοῦτο σημαίνει κατοικία τοῦ Νίνου, καὶ πιθανῶς ἡ πόλις ἐκτίσθη ὑπὸ τοῦ Νίνου, ἦτοι Νεβρώδ. Ἐκεῖτο δὲ εἰς τὴν ἀνατολικὴν ὁχθὴν τοῦ Τίγριδος, ὅπου καὶ σώζονται ἐρείπια αὐτῆς σχεδὸν ἀντικρυ τῆς σημερινῆς πόλεως Μοσούλ. Ἦτο πόλις μεγίστη, σχεδὸν ἴση κατὰ τὴν ἑκτασιν μετὰ τὴν Βαβυλῶνα. Λέγεται δὲ ὅτι τὰ τεῖχη αὐτῆς ἦσαν 100 πόδας τὸ ὕψος, καὶ ἀρκετὰ πλατέα, ὥστε τρεῖς ἀμαξαὶ νὰ βδιζῶσι κατὰ μέτωπον. Ἡ πόλις αὕτη διεκρίνετο ὅχι ὀλιγώτερον διὰ τὴν πολυτέλειαν καὶ τὴν κακίαν τῶν κατοίκων της παρὰ διὰ τὴν λαμπρότητα καὶ τὸν πλοῦτον. Ὅθεν οἱ προφῆται Ναοὺμ καὶ Σοφονίας ἐκήρυξαν τὰς φοβεράς κρίσεις τοῦ Θεοῦ ἐναντίον αὐτῆς, αἵτινες ἐξετελέσθησαν διὰ μέσου τῶν Μήδων καὶ Βαβυλωνίων.

ΜΕΣΟΠΟΤΑΜΙΑ.

Ἡ Μεσοποταμία ἦτο τόπος ἐκτεταμένος, καίμενος μεταξὺ τοῦ Εὐφράτου καὶ τοῦ Τίγριδος· ὅθεν τὸνομα. Εἶχε πρὸς βορρᾶν τὴν Ἀρμενίαν, πρὸς ἀνατολὰς τὴν Ἀσσυρίαν, πρὸς νότον τὴν Βαβυλωνίαν, καὶ πρὸς δυσμὰς τὴν κυρίως Συρίαν. Ἐκαλεῖτο δὲ Ἑβραϊστὶ Ἀρὰμ-ναχαράτμ, ἡγοῦν ἡ Συρία τῶν δύο ποταμῶν, Ἀραβιστὶ δὲ τὴν σήμερον Ἀλ-γεζιρά, ἡγοῦν ἡ νῆσος (ἦτοι χερσόνησος).

Ἡ Μεσοποταμία ἀναφέρεται πρῶτον ὡς πατρίς τοῦ Ἀβραάμ, καὶ τόπος ἐξ οὗ ὁ Ἰσάκ καὶ ὁ Ἰακώβ ἔλαβον τὰς γυναῖκάς των, ἔπειτα ὡς βασιλείον εἰς τὰς ἡμέρας τῶν Κριτῶν, Κριτ. γ'. 8, μετὰ ταῦτα δὲ ὡς τόπος ὑποκείμενος εἰς τὴν Ἀσσυριακὴν, ἢ Περσικὴν αὐτοκρατορίαν.

Πόλεις τῆς Μεσοποταμίας ἀναφερόμεναι εἰς τὰς Γραφὰς εἶναι, ἡ Ὠρ τῶν Χαλδαίων, ἡ κατὰ τοὺς Ὁ. Χώρα τῶν Χαλδαίων, πατρίς τοῦ Ἀβραάμ,--ἡ Χαβρᾶν, ὅπου ἀπέθανε Θάρα ὁ πατὴρ τοῦ Ἀβραάμ, ἦτις διαφυλάττει καὶ τὴν σήμερον τὸ ὄνομα τοῦτο,--καὶ ἄλλαι τινὲς ὀλίγον ἐγνωσμέναι.

ARMENIA.

Ἡ Ἀρμενία διακρίνεται ὡς ὁ τόπος τοῦ ὄρους Ἀραράτ, ὅπου ἀνεπαύθη μετὰ τὸν κατακλυσμὸν ἡ κιβωτὸς τοῦ Νῶε. Ἦτο δὲ τόπος ἐκτεταμένος, ἔχων πρὸς βορρᾶν τὴν Κολχίδα καὶ τὴν Ἰσηρίαν, πρὸς ἀνατολὰς τὴν Μηδίαν, πρὸς νότον τὴν Μεσοποταμίαν, καὶ πρὸς δυσμὰς τὴν Συρίαν καὶ τὰς βορειο-ἀνατολικὰς ἐπαρχίας τῆς Μικρᾶς Ἀσίας.

Ἐσημειώσαμεν ἀνωτέρω τὰς περιστάσεις, δι' ὧν πιθανολογεῖται ὅτι ἡ Ἀρμενία ἦτον ἡ κοιτίς τοῦ ἀνθρωπίνου γένους. Ὅτι δὲ ἦτον ὁ τόπος, ἐξ οὗ οἱ ἄνθρωποι διεσπάρθησαν μετὰ τὸν κατακλυσμὸν, δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία. Μετὰ ταύτην ὁμοῦς τὴν ἐποχὴν, ἡ ἀρχαία ἱστορία τῆς Ἀρμενίας δὲν γνωρίζεται καλῶς· καὶ εἰς τὰς Ἱερὰς Γραφὰς ἀναφέρεται μόνον ὡς ὁ τόπος, εἰς ὃν κατέφυγον ὁ Ἀδραμέλεχ καὶ ὁ Σαρσάρ, οἱ δύο υἱοὶ ἅμα καὶ φρονεῖς τοῦ Σαναχηρείμ, βασιλέως τῆς Ἀσσυρίας.

H. P**

Αἱ ΛΟΗΝΑΙ ΔΑΙΣΚΟΝΤΑΙ ΥΠΟ ΤΩΝ ΒΕΝΕΤΩΝ,
ΚΑΙ ΚΑΤΑΣΤΡΕΦΟΝΤΑΙ ΥΠΟ ΤΩΝ ΤΟΥΡΚΩΝ.

Τὸ 1687 ἔτος, ἔπαθον οἱ Ἀθηναῖοι μέγα πάθος. Εἰς τὴν διήγησιν τοῦ περιστατικοῦ τούτου ἀκολουθῶ

* Ἰδιαίτερον περιγραφὴν τῆς Βαβυλῶνος καὶ τῶν ἐρειπίων της ἐμπορεῖ νὰ ἴδῃ ὁ ἀναγνώστης ἐν Τόμῳ Ἐκτῷ τῆς Ἀποθήκης, Σελ. 164.